

НОВА ІСТОРІЯ

УДК 94:323.1(84)“XIX/XX”

<http://doi.org/10.46869/2707-6776-2020-11-3>

Перга Т.Ю.

ПОЛІТИКА АВСТРАЛІЇ ЩОДО КОРИННОГО НАСЕЛЕННЯ (КІНЕЦЬ XIX СТ. – ПЕРША ТРЕТИНА XX СТ.)

Здійснено аналіз урядової політики Австралії щодо корінного населення. Розкрито негативні наслідки колонізації австралійського континенту, зокрема значне зменшення чисельності аборигенів внаслідок поширення алкоголю й епідемій, захоплення їхніх територій. Зроблено висновок, що колонізація Австралії ґрунтувалась на ідеї ієрархії людського суспільства, вищості і нижчості різних рас і груп людей, а відповідно – зверхності європейської культури і цивілізації. Її унаочненням стало створення резервацій для аборигенів і прийняття законодавства, спрямованого на сегрегацію білого і кольорового населення країни і асиміляцію окремих представників корінного народу в європейське суспільство, у першу чергу – дітей від змішаних шлюбів. Доведено, що, вважаючи аборигенів вимираючим народом і прагнучи його захистити від самого себе, європейці бачили шлях його порятунку у міцегенації – міжрасових шлюбах та ізоляції дітей аборигенів від батьків. Така політика здійснювалась з кінця XIX ст. до 1970-х рр. і призвела до порушення культурних і родинних зв'язків і руйнування общин аборигенів, хоча урядові кола позиціонували її як політику турботи про корінних австралійців. У зв'язку з цим, покоління аборигенів, яких забрали від батьків і передали на виховання в інтернати або сім'ї білошкірих європейців, отримало назву «втраченого покоління». Розкрито діяльність А.О. Невілля, який більше двох десятиліть обіймав посаду головного захисника аборигенів у Західній Австралії і фактично став ідеологом політики їхньої асиміляції. Він обґрунтував ідею біологічного поглинання корінної австралійської раси як ключової умови її збереження і надзвичайно жорстоко впроваджував політику відділення дітей аборигенів від їхніх батьків. Зроблено висновок, що політика щодо корінного населення Австралії кінця XIX – першої третини XX ст. будувалась на принципі дискримінації за расовою ознакою.

Ключові слова: Австралія, аборигени, корінні народи, асиміляція.

Проблема дискримінації за расовою і національною ознаками має глибоке коріння. Історія колонізації багатьох континентів сповнена трагічних сторінок винищення корінних народів, позбавлення їх земель та асиміляції. Не оминувала стороною ця доля і аборигенів Австралії. Метою цієї статті є вивчення політики урядових кіл Австралії щодо місцевого населення – аборигенів, починаючи з кінця XIX ст. і до початку Другої світової війни.

Ця тема широко дискутується в Австралії й дослідженню різних аспектів цієї політики присвячено багато наукових статей і монографій. Перш за все, варто згадати монографію одного з ідеологів політики асиміляції аборигенів у європейське суспільство – А.О. Невілля, який більше двох десятиліть обіймав посаду головного захисника аборигенів у Західній Австралії – «Кольорові меншини Австралії: їх місце в суспільстві». У ній він обґрунтував ідею

біологічного поглинання корінної австралійської раси як ключової умови її збереження [1]. Публічні дебати щодо державної політики відносно аборигенів відображені у матеріалах Першої конференції співдружності та установ штатів, відповідальних за політику щодо аборигенів «Спільне процвітання Австралії. Благополуччя аборигенів» [2], яка відбулась у 1937 р. Корисним джерелом для дослідження законодавчої бази цієї політики є електронні ресурси державних бібліотек Австралії.

З огляду на той факт, що активне обговорення наслідків політики «захисту» аборигенів і їхньої насильницької асиміляції розпочалось в Австралії після 1967 р., коли в країні відбувся референдум, який офіційно визнав їх громадянами країни, то перші дослідження цієї діяльності з'явилися вже в 1970-х рр. Наразі австралійська історіографія цієї проблеми досить ґрунтовна. Зокрема, результатам взаємодії колоністів з корінним населенням австралійського континенту присвятили увагу Р.Х Різ [3], Р. Кідд [4], Г.С. Болтон [5], Ч.Д. Роулі [6] та ін. С. Солонець [7], Д. Меллор [8], А. Гебіч [9], Х. Зогбаум [10], М. Якобс [11], Ч.Д. Роулі [12] та ін. провели глибокий аналіз політики сепарації дітей аборигенів від матерів і формування «напівкаст», до яких входили діти від змішаних шлюбів та її наслідки. Оцінюючи конференцію 1938 р., А. Чарлтон розглянула формування концепції цієї політики, яка мала наслідком руйнування суспільства австралійських аборигенів [13]. Широка низка напрацювань присвячена політиці окремих штатів щодо аборигенів (П. Біскуп [14], А. Гебіч [15], М.Ф. Крісті [16]). Варто згадати також чималу кількість досліджень, які розкривають життя аборигенів у резерваціях.

На противагу, в українській історичній науці ця тема не стала предметом ґрунтовного опрацювання. Політика австралійської влади щодо корінних народів лише побіжно згадується у підручниках з країнознавства для студентів вищих навчальних закладів. Це обумовлює актуальність нашої розвідки в цій царині і заповнення існуючої наукової прогалини.

Прибуття перших європейських колоністів на австралійський континент у 1788 р. відкрило нову сторінку в історії її корінного населення. На той час суспільство аборигенів перебувало ще на стадії первіснообщинного розвитку; вони жили родовими громадами, які керувалися радою дорослих чоловіків, і вели кочовий спосіб життя. Основними видами діяльності були полювання, рибальство і збиральництво.

Колонізація Австралії ґрунтувалась на ідеї, що європейська цивілізація і культура стоять на вищому щаблі, тому європейці можуть перетворювати світ згідно до своїх бажань і уявлень. Вони сприймали аборигенів як частину фауни і не визнавали за людей. На початку ХІХ ст. в англійських колоніях на континенті навіть проходили серйозні юридичні дебати з приводу того, чи дійсно корінні австралійці є «людьми» в такій мірі, що їх вбивство можна вважати кримінальним злочином [17, с. 6].

Англіїці завезли на австралійський континент хвороби, проти яких у тубільців не було імунітету, і алкоголь, що сприяло вимиранню місцевого населення. Культура землекористування (мається на увазі відношення до права власності) європейців і корінного населення суттєво відрізнялась. Європейські поселенці огорожували свої земельні ділянки, а аборигени, які до цього вільно пересувалися по країні, перетворювались на порушників, які вторгались у чужі володіння. Можна з впевненістю констатувати, що «біла» колонізація супроводжувалася цілеспрямованим винищенням корінних австралійців, обезземеленням і витісненням їх в глиб континенту, в екологічно несприятливі райони, що, в свою чергу, суттєво збільшило їхню смертність. Так, якщо на початковому етапі колонізації чисельність місцевого населення складала близько 300 тис. осіб., то на кінець XIX ст. вона скоротилась до 60 тис. [18]. На даний час корінний народ складає менш ніж 2,2% населення країни (приблизно 400 тис. осіб) [19]. Швидке зменшення чисельності аборигенів привело до вкорінення у свідомості колонізаторів ідеї про те, що вони є вимираючим народом, який потрібно захищати. Шлях до їхнього порятунку європейці бачили у повному контролі над життям корінних австралійців і у створенні перепон для розвитку відносин між білим і кольоровим населенням. Хоча політика щодо аборигенів була у віданні штатів і тільки аборигени Північної Території підпорядковувались центральному уряду, вона ґрунтувалась на єдиних принципах, заснованих на расовій дискримінації і включала: окрему освіту і проживання, введення комендантських годин, заборону на алкоголь, відсутність соціального страхування, нижчу заробітну плату, державну опіку над дітьми, що полягала у забиранні дітей від матерів. Законодавчо було закріплено створення спеціальних резервацій для їх проживання за межами міст або у віддалених районах.

Резервації для аборигенів почали створюватися в Австралії вже у XIX ст., що обґрунтовувалось турботою про них і прагненням захистити їх від самих себе. Зокрема передбачалось, що у резерваціях вони зможуть отримати землю для ведення господарства, що зменшить їх залежність від урядової підтримки, а також припинить сутички за територію з європейцями. Резервації проіснували аж до 1960-х рр.

Для захисту аборигенів уряди штатів створювали спеціальні посади захисників та колективні органи – Ради захисту аборигенів. Вперше посада головного захисника аборигенів з'явилась у 1836 р. у Південній Австралії (ним став Меттью Мурхаус), у 1839 р. – у Вікторії (її зайняв Джордж Август Робінсон) [20]. У 1860 р. за результатами проведеного двома роками раніше огляду проживання і благоустрою місцевого населення у штаті Вікторія була створена Центральна рада для нагляду за інтересами аборигенів, яка у 1867 р. змінила назву на Центральну раду захисту аборигенів.

У Новому Південному Уельсі Рада захисту аборигенів почала працювати з 1883 р. Вона складалася з п'яти чоловік і наглядала за розподілом соціальної

допомоги аборигенам на території всієї Австралії. Спочатку до неї входили чоловіки-добровольці, які нерідко мали певний досвід роботи з місцевим населенням. Хоча рада не мала законних повноважень, в її арсеналі було широке коло інструментів неформального впливу на аборигенів, зокрема розподіл продуктової допомоги, дозвіл на залізничні перевезення, надання невеликих земельних ділянок. Також рада консультувала інші урядові установи з питань, що стосувались корінного населення.

У Південній Австралії питаннями «туземців» опікувалось Міністерство у справах колоній Британської імперії. Після створення у 1886 р. Ради із захисту аборигенів у складі секретаря і п'яти членів, які призначались губернатором, повноваження у цій царині перейшли до нового органу. У Західній Австралії Рада захисту аборигенів була створена в 1887 р. (у 1897 р. її перетворили на Департамент аборигенів). У 1897 р. така рада була створена і в Квінсленді [21].

Контроль за життям аборигенів та регулювання їхнього життя було закріплено у низці законодавчих актів, які штати почали приймати вже у другій половині XIX ст. Першим у цій царині став «Закон про захист аборигенів», який набрав чинності у штаті Вікторія в 1869 р. Він надавав Центральній раді захисту аборигенів широкі повноваження з контролю над місцем проживання, роботою, шлюбом і сім'єю корінних австралійців. Хоча цей закон приймався одночасно з проведенням у Британії та її австралійських колоніях демократичних реформ, які передбачали надання права голосу всім чоловікам, незважаючи на матеріальний стан і введення таких заходів, як безкоштовна державна освіта, вони не стосувались аборигенів.

У 1886 р. у штатах Вікторія і Західна Австралія були прийняті законодавчі акти відомі під назвою «Закон про змішані раси». У Вікторії цей закон (його повна назва «Закон про захист корінних народів Вікторії і управління ними») дозволяв забирати аборигенів змішаного походження, відомих як «змішані раси» або «напівкасти», з таборів або резервацій, де вони мешкали, з метою асиміляції в європейське суспільство. Такі дії розлучали сім'ї, розривали культурні зв'язки між батьками і дітьми, руйнували громади і спричиняли широкі протести аборигенів. Окрім того Рада відмовлялась допомогти людям, які підпали під дію цього закону. Передбачалося, що ця політика призведе до скорочення населення в резерваціях і подальшого закриття багатьох з них. У цьому законі не було положень щодо укладання угод про отримання аборигенами заробітної плати, хоча існувало положення про забезпечення робітників одягом, ковдрами і «достатнім забезпеченням» [22].

Згідно да закону, прийнятого у Західній Австралії, вказана вище рада отримала широкі повноваження захищати аборигенів і запобігати порушенням, а також брати участь у їхньому житті, зокрема нагляд, опіку, виховання та освіти їх дітей. Закон також уповноважував магістрати привчати дітей-аборигенів до роботи у віці до 21 року. Його імплементація фактично призвела до встановлення жорсткого контролю над корінним населенням. Одним із

мотивів такої «турботи», якою виправдовувалися такі дії, була земля, на якій мешкали аборигени і яку прагнули захопити європейці [23].

Наступні законодавчі акти, які приймалися в цих та інших австралійських штатах, розвивали положення попередніх законів. Наприклад, у регламенті 1899 р., прийнятому губернатором штату Вікторія до чергового «Закону про аборигенів» від 1890 р. зазначено, що «губернатор може для кращого догляду, опіки та виховання будь-яких дітей-аборигенів наказувати передавати їх під опіку Департаменту бездоглядних дітей або Департаменту реформаторських шкіл». Хоча закон 1910 р. відновив допомогу аборигенам за межами резервацій і усунув різницю між «напівкастами» та «повнокровними» аборигенами, це призвело до відчуження деяких земельних ділянок, що знаходились на їхній території внаслідок зменшення кількості жителів.

Закон 1915 р. скасував низку положень законів 1890 р. та 1910 р. та відновив відмінність між «напівкастами» та «повнокровними» аборигенами і відповідні їм права на проживання та підтримку на станціях. Він деталізував положення щодо контактів, посвідчень, заробітку та їх розподілу й опіки над дітьми аборигенів [22]. У 1917 р. Рада вирішила зосередити вікторіанських аборигенів у резервації на озері Тіерс.

Закон про аборигенів, який набрав чинності в 1897 р. у Західній Австралії, обмежив витрати на добробут корінного населення фіксованою сумою на противагу 1% доходу, як того вимагала Конституція, що суттєво зменшило підтримку корінних австралійців, які і так змушені були виживати. У 1905 р. у Західній Австралії прийняли черговий закон, який передбачав кращий захист і догляд за аборигенним населенням регіону. На його основі політика щодо аборигенів впроваджувалась протягом наступних шістдесяти років. Закон створив посаду головного захисника аборигенів, який став законним опікуном кожної дитини аборигенів у віці до 16 років, і дозволив органам влади «відправляти та затримувати» дітей-аборигенів на службі (роботі) [24].

У Новому Південному Уельсі перший закон, присвячений аборигенам, набрав чинності в 1909 р. З поправками від 1915 р., 1918 р., 1936 р., 1940 р., 1943 р. та 1963 р. він також регулював життя корінного населення до середини 1960-х рр. Закон передбачав, що всі резервації та станції і всі будівлі аборигенів мають бути передані Раді захисту аборигенів. Вона мала повноваження виселяти аборигенів з міст; призначати керівників місцевих комітетів і місцевих опікунів резервацій; контролювати резервації; не допускати продажу спиртних напоїв аборигенам; зупиняти білих людей від спілкування з аборигенами або відвідування резервацій. Він також заклав основу для політики Ради щодо виведення молоді аборигенів з резервацій і налагодження їхньої роботи на європейців. Поправки до Закону від 1915 р. та 1918 р. дозволили Раді відбирати дітей у батьків для навчання, а також змушували «напівкасти» залишати резервації [24]. Молодих дівчат відправляли до Кутамундра, де вони мали готувались до роботи домашніх слуг, а хлопців – до Сінглтона для освоєння

навичок служби в господарствах європейців. У 1924 р. був створений спеціальний будинок для хлопчиків Кінчели в Кемдені [25].

Починаючи з 1920-х рр., політика урядових кіл Австралії щодо корінного населення набула яскраво вираженої форми примусової асиміляції з метою прискорення зменшення чисельності жителів резервацій. У 1930-х рр. низку резервацій закрили, а аборигенів перевели в інші місця, у результаті чого їх землю передали в оренду сусіднім білим фермерам, як це сталося в районі Тибооберра, Енгледул та Каровра [26]. У 1937 р. уряд Співдружності провів першу національну конференцію з питань аборигенів, на якій була підтримана політика асиміляції «напівкаст». У 1940-х рр. цю діяльність було продовжено у рамках «нової політики асиміляції».

Однією з найбільш трагічних сторінок в історії взаємин європейців з корінними австралійцями є вилучення дітей змішаної раси аборигенів від матерів, законодавче підґрунтя для якого заклав закон 1867 р. Хоча ця політика почала формуватися ще наприкінці XIX ст., її ідеологом можна вважати Аубера Октавіуса Невілла, який був головним захисником аборигенів у Західній Австралії у 1915-1935 рр. і комісаром у справах туземців у 1936-1940 рр. Він мав великий вплив на розробку її теоретичних засад і впровадження не лише у цьому штаті, а й у всій країні. Його призначення на цю посаду призвело до суворого виконання Закону про аборигенів 1905 р. і безпрецедентного втручання у життя корінного народу у Західній Австралії.

Невілл перебував під впливом поширеної наприкінці XIX – на початку XX ст. ідеї про ієрархію людського суспільства, вищість і нижчість різних рас і груп людей, яка виправдовувала жорстоке відношення європейців до аборигенів. Як зазначає Х. Зогбаум, Невілл розробив два механізми контролю над аборигенним населенням. Перший з них – це вилучення дітей – представників «напівкаст» від своїх матерів.

На першому етапі своєї кар'єри (1915-1920 рр.) Невілл зосередив увагу на створенні поселень, які перебували під керівництвом уряду. Ідея їх появи полягала у прагненні ізолювати дітей аборигенів від батьків, виховати і навчити для виконання некваліфікованої роботи, наприклад, обслуговування будинків європейців або праці на фермі. Діти мешкали на території спеціальних інтернатів, де їм заборонялося говорити рідною мовою. Вони також не мали можливості бачитися зі своїми батьками. Дітей навчали англійської мови і давали їм початкову освіту, якої було достатньо для роботи на фермах або заняття іншою фізичною працею. Водночас ці поселення відігравали роль бар'єрів, адже білі громади не хотіли, щоб аборигени таборували на околицях міст. Інституалізацію цього шляху яскраво характеризує наступна цитата Невілла: «У Західній Австралії у нас є лише декілька закладів для прийому позашлюбних дітей “напівкаст”, однак сотні людей, які живуть у таборах, близько до міських міст, в поганих умовах. Нескінченно краще взяти дитину від матері та помістити в устанovu, де вона буде опікуватися, ніж дозволити їй

виховувати під впливом таких таборів. Ми дозволяємо матерям також ходити до закладів, хоча вони відокремлені від дітей. Матері перебувають у таборі на деякій відстані, а діти живуть у гуртожитках. Батьки можуть вийти на роботу і повернутися, щоб побачити, що за їхніми дітьми добре і доглянуто. Ми, зазвичай, вважаємо, що через кілька місяців вони з задоволенням залишають там своїх дітей» [1, р. 37].

Вважаючи, що «повнокровних» аборигенів слід залишити в спокої і не намагатися цивілізувати, адже вони з часом вимруть, він найбільше переймався долею людей змішаного походження. У 1937 р. на першій конференції співдружності та установ штатів, відповідальних за політику щодо аборигенів він сказав: «На мою думку, проблема є такою, яка врешті сама вирішиться. У Західній Австралії дуже багато повнокровних аборигенів, які живуть власним природним життям. Здебільшого вони не отримують достатню кількість їжі, і вони насправді спустошені власними племінними звичаями. Незалежно від того, що ми робимо, вони вимруть» [2, р. 16].

Однак Невілл був переконаний, що «напівкасти» можуть стати такими ж хорошими громадянами, як і будь-які інші представники європейської раси. Тому він виступав за збільшення їх чисельності, що обґрунтовувало більш активне вилучення дітей у матерів у дитячому віці. Ці погляди демонструє наступна цитата з його виступу на конференції: «Якщо кольорові люди цієї країни повинні бути поглинені у загальну спільноту, вони повинні бути всебічно придатними та освіченими... Якщо вони можуть читати, писати і рахувати, і знати, яку зарплату вони повинні отримувати, і як укласти угоду з роботодавцем, це все, що потрібно. Як тільки це буде досягнуто, у світі немає причин, чому цих кольорових людей не слід поглинати до громади. Однак для досягнення цієї мети ми повинні мати відповідальність за дітей у віці шести років: марно чекати, поки їм не виповниться дванадцять чи тринадцять років... ми маємо намір створити достатньо населених пунктів для навчання та виховання цих дітей, щоб вони були поглинені у загальну спільноту» [2, р. 11].

Унаслідок цієї політики тисячі дітей аборигенів були забрані від батьків і передані на виховання в інтернати або сім'ї європейців. Після закінчення цієї політики в Австралії було введено в обіг спеціальний термін, який характеризує дітей аборигенів, що потрапили під дію цієї «програми» – «вкрадене покоління». Наразі їх точна цифра невідома. За приблизними оцінками австралійського уряду вона становить близько 10% населення аборигенів. Лише у Новому Північному Уельсі було забрано від батьків 6200 дітей. На момент перепису 2011 р. в країні нараховувалось 14700 представників «вкраденого покоління» [27].

Другий механізм контролю над аборигенами полягав у «відбілюванні» корінного населення. Зокрема Невілл висловив припущення, що у результаті цілеспрямованої політики міцегенації (міжрасових шлюбів між представниками «напівкаст» і європейців) можна знищити всі ознаки аборигенів. Мається на

увазі збереження залишків корінних австралійців від повного вимирання шляхом кровозмішення з білим населенням. У своїй книзі «Кольорові меншини Австралії: їх місце в суспільстві» він артикулював віру в те, що асиміляція аборигенів змішаного походження може відбуватися лише через «розведення кольору» [1, р. 27]. У цій книзі розміщено багато фотографій, які демонструють цей процес на прикладі шлюбів аборигенів і «напівкаст» з білими австралійцями.

У цьому контексті досить цинічним виглядає його бачення майбутнього аборигенів Австралії: «Чи будемо ми мати населення в один мільйон негрів у Співдружності, чи збираємось об'єднати їх у нашу білу громаду і врешті забути, що в Австралії коли-небудь були аборигени? ... Я не бачу заперечень щодо остаточного поглинання в нашу власну громаду і перемоги над всією існуючою корінною австралійською расою» [1, р. 25]. Х. Зогбаум назвав її великим біологічним експериментом, у результаті якого влада штатів фактично вирішувала, яким аборигенам дозволено одружуватися, а яким – ні [10, р. 124]. Ця політика була особливо популярна від початку ХХ ст. до Другої світової війни.

Отже, починаючи з другої половини ХІХ ст. і до кінця 1930-х рр. уряд Австралії проводив політику насильницької асиміляції корінного населення, що мало наслідком знищення його мов, традицій, звичаїв і культури. Попри різні варіації законів, всі вони слугували єдиній меті – захопити землю аборигенів, а з корінної раси створити слуг, що мають допомагати європейцям у господарстві, що безперечно є дискримінацією за расовою ознакою. Не дивлячись на те, що вона обґрунтовувалась захистом аборигенів, це призвело до різкого зменшення його чисельності і десоціалізації. Деякі дослідники вважають її геноцидом представників австралійської раси, який продовжувався до 1970-х рр. [28]. На користь цієї версії говорить і той факт, що Кевін Майкл Радд, депутат австралійського парламенту і прем'єр-міністр Австралії з 2007 по 2010 рр., публічно вибачився в 2008 р. за політику щодо аборигенів, яка принесла їм страждання. Хоча після референдуму 1967 р. політика в Австралії відносно корінних народів змінилась кардинальним чином, трагічні сторінки минулого ще мають певний вплив на суспільство країни.

Список використаних джерел та літератури

1. Neville A.O. Australia's Coloured Minority: Its Place in the Community. – Sydney: Currawong Publishing Company, 1947. – 264 p.
2. Initial Conference of Commonwealth and State Aboriginal Authorities. – Canberra, 1937. – 36 p. [Електронний ресурс]. National Library of Australia. – Режим доступу: <https://nla.gov.au/nla.obj-52771316/view?partId=nla.obj-88456768#page/n0/mode/1up>
3. Reece R.H. Aborigines and Colonists: Aborigines and Colonial Society in the 1830s and 1840s. – Sydney: Sydney University Press, 1974. – 254 p.
4. Kidd R. The Way We Civilise: Aboriginal Affairs – the Untold Story. – St Lucia: University of Queensland Press, 1997. – 389 p.

5. Bolton G.C. Black and white after 1897 // A New History of Western Australia / Ed. by C.T. Stannage. – Perth: University of Western Australia Press, 1981. – P. 124-180.
6. Rowley C.D. The Destruction of Aboriginal Society. – Ringwood, Vic.: Penguin Books Australia, 1972. – 430 p.
7. Solonec C. Proper mixed-up: Miscegenation among Aboriginal Australians // Australian Aboriginal Studies. – 2013. – № 2. – P. 76-85.
8. Many Voices: Reflections on Experiences of Indigenous Child Separation / Ed. D. Mellor, A. Haebich. – Canberra: National Library of Australia, 2002. – 324 p.
9. Haebich A. Broken Circles: Fragmenting Indigenous Families 1800-2000. – Fremantle, W.A.: Fremantle Arts Centre Press, 2000. – 725 p.
10. Zogbaum H. Herbert Basedow and the Removal of Aboriginal Children of Mixed Descent from their families // Australian Historical Studies. – 2003. – Vol. 32, Issue 121. – P. 122-138.
11. Jacobs M. White Mother to a Dark Race. – Lincoln and London: University of Nebraska Press, 2009. – 592 p.
12. Rowley C.D. Outcasts in White Australia. – Canberra: Australian National University Press, 1971. – 472 p.
13. Charlton A. Racial essentialism: A mercurial concept at the 1937 canberra conference of commonwealth and state aboriginal authorities. [Електронний ресурс] // Journal of Australian Studies. – 2002. – Vol. 23, Issue 75. – P. 33-41. – Режим доступу: <https://doi.org/10.1080/14443050209387801>
14. Biskup P. Not Slaves, Not Citizens: The Aboriginal Problem in Western Australia 1898-1954. – St. Lucia, Qld.: University of Queensland Press; New York: Crane, Russak & Co., 1973. – 342 p.
15. Haebich A. For Their Own Good: Aborigines and Government in the south west of Western Australia 1900-1940. – Nedlands, W.A.: University of Western Australia Press for the Charles and Joy Staples West Region Publication Fund Committee, 1988. – 413 p.
16. Christie M.F. Aborigines in colonial Victoria, 1835-86. – Sydney: Sydney University Press, 1979. – 227 p.
17. Ананидзе Ф.Р., Куцуров О.Ю. Правовое положение коренных народов Австралии. Пробелы в российском законодательстве // Юридический журнал. – 2016. – № 8. – С. 367-373.
18. Коренное население: глобальное стремление к справедливости. Доклад для НКМГВ. – М: Международные отношения, 1988. – 600 с.
19. Андреев К.Ю. Правовой статус коренных малочисленных народов в зарубежных странах: справочник. – М.: ИНИОН РАН, 2006. – 141 с.
20. Crooks A., Lane J., Thomas T. Voices from the Past: Extracts from the Annual Reports of the South Australian Chief Protectors of Aborigines, 1837 onwards. – Adelaide: Hopleon Press, 2016. – 332 p.
21. Chesterman J., Galligan B. Citizens Without Rights: Aborigines and Australian Citizenship. – Cambridge: Cambridge University Press, 1997. – 277 p.
22. Aboriginal people and the law. [Електронний ресурс]. – Acts and regulations Victoria. – Режим доступу: <https://guides.slv.vic.gov.au/law/acts#:~:text=The%20Acts%20and%20their%20accompanying,earnings%20and%20ownership%20of%20property>
23. Heather G. Invasion to Embassy: Land in Aboriginal Politics in New South Wales, 1770-1972. – Sydney: Allen & Unwin, 1996. – 421 p.
24. Western Australia. Legislation. [Електронний ресурс]. – Find & Connect. History and information about Australian orphanages, children Homes and other institutions. – Режим доступу: [https://www.findandconnect.gov.au/guide/wa/WE00403#:~:text=1886%20\(50%20Vict.,Contracts%20with%20such%20Aboriginal%20Natives](https://www.findandconnect.gov.au/guide/wa/WE00403#:~:text=1886%20(50%20Vict.,Contracts%20with%20such%20Aboriginal%20Natives)
25. Kinchela Boys Home Aboriginal Corporation. [Електронний ресурс]. – КВНАС. – Режим доступу: <https://kinchelaboyshome.org.au/>

26. Protection and segregation 1890s to the 1950s. [Електронний ресурс]. – Working with indigenous Australians. – Режим доступу: http://www.workingwithindigenoustralians.info/content/History_4_Protection.html
27. Stolen generations. [Електронний ресурс]. – AIATSIS. – Режим доступу: <https://aiatsis.gov.au/research/finding-your-family/before-you-start/stolen-generations>
28. Moses D. Genocide and Settler Society: Frontier Violence and Stolen Indigenous Children in Australian History (War and Genocide). – New York: Berghahn Books, 2006. – 344 p.

References

1. Neville, A.O. (1947). *Australia's Coloured Minority: Its Place in the Community*. Sydney: Currawong Publishing Company. [In English].
2. Initial Conference of Commonwealth and State Aboriginal Authorities (1937). [Online]. Available from: <https://nla.gov.au/nla.obj-52771316/view?partId=nla.obj-88456768#page/n0/mode/1up> [Accessed: 16th March 2020]. [In English].
3. Reece, R.H. (1974). *Aborigines and Colonialists: Aborigines and Colonial Society in the 1830s and 1840s*. Sydney: Sydney University Press. [In English].
4. Kidd, R. (1997). *The Way We Civilise: Aboriginal Affairs – the Untold Story*. St Lucia: University of Queensland Press. [In English].
5. Bolton, G.C. (1981). Black and white after 1897. In Stannage, C.T. (eds). *A New History of Western Australia*. Perth: University of Western Australia Press. [In English].
6. Rowley C. D. (1972). *The Destruction of Aboriginal Society*. Ringwood, Vic.: Penguin Books Australia. [In English].
7. Solonec, C. (2013). Proper mixed-up: Miscegenation among Aboriginal Australians. *Australian Aboriginal Studies*, 2, pp. 76-85. [In English].
8. Mellor, D. & Haebich, A. (ed.) (2002). *Many Voices: Reflections on Experiences of Indigenous Child Separation*. Canberra: National Library of Australia. [In English].
9. Haebich, A. (2000). *Broken Circles: Fragmenting Indigenous Families 1800-2000*. Fremantle, W.A.: Fremantle Arts Centre Press. [In English].
10. Zogbaum, H. (2003). Herbert Basedow and the Removal of Aboriginal Children of Mixed Descent from their families. *Australian Historical Studies*, 32, (121), pp. 122-138. [In English].
11. Jacobs, M. (2009). *White Mother to a Dark Race*. Lincoln and London: University of Nebraska Press. [In English].
12. Rowley, C.D. (1971). *Outcasts in White Australia. 1970*. Canberra: Australian National University Press. [In English].
13. Charlton, A. (2002). Racial essentialism: A mercurial concept at the 1937 canberra conference of commonwealth and state aboriginal authorities. *Journal of Australian Studies*, 23, (75), pp. 33-41. [In English].
14. Biskup, P. (1973). *Not Slaves, Not Citizens: The Aboriginal Problem in Western Australia 1898-1954*. St. Lucia, Qld.: University of Queensland Press; New York: Crane, Russak & C. [In English].
15. Haebich, A. (1988). *For Their Own Good: Aborigines and Government in the south west of Western Australia 1900-1940*. Nedlands, W.A.: University of Western Australia Press for the Charles and Joy Staples West Region Publication Fund Committee. [In English].
16. Christie, M.F. (1979). *Aborigines in colonial Victoria, 1835-86*. Sydney: Sydney University Press. [In English].
17. Ananidze, F.R. & Kutsurov, O.Y. (2016). Pravovoe polozhenie korennykh narodov Avstralii. Probely v rossiyskom zakonodatel'stve [The legal status of the indigenous peoples of Australia. Gaps in Russian legislation]. *Yuridicheskiy zhurnal [Journal of Law]*, 8, pp. 367-373. [In Russian].

18. *Korennoye naseleniye: globalnoye stremleniye k spravedlivosti. Doklad dlya NKMGV* (1988). [Indigenous peoples: the global pursuit of justice. Report for the ICIHA]. Moskva: Mezhdunarodnyye otnosheniya. [In Russian].
19. Andreev, K.Y. (2006). *Pravovoy status korennykh malochislennykh narodov v zarubezhnykh stranakh: spravochnik* [Legal status of indigenous peoples in foreign countries: a handbook]. Moskva: INION RAN. [In Russian].
20. Crooks, A., Lane, J. & Thomas, T. (2016). *Voices from the Past: Extracts from the Annual Reports of the South Australian Chief Protectors of Aborigines, 1837 onwards*. Adelaide: Hoplon Press. [In English].
21. Chesterman, J. & Galligan, B. (1997). *Citizens Without Rights: Aborigines and Australian Citizenship*. Cambridge: Cambridge University Press. [In English].
22. Aboriginal people and the law. [Online]. Acts and regulations Victoria. Available from: <https://guides.slv.vic.gov.au/law/acts#:~:text=The%20Acts%20and%20their%20accompanying,earnings%20and%20ownership%20of%20property> [Accessed: 6th March 2020]. [In English].
23. Heather, G. (1996). *Invasion to Embassy: Land in Aboriginal Politics in New South Wales, 1770–1972*. Sydney: Allen & Unwin.
24. Western Australia. Legislation.Find & Connect. [Online]. History and information about Australian orphanages, children Homes and other institutions. Available from: [https://www.findandconnect.gov.au/guide/wa/WE00403#:~:text=1886%20\(50%20Vict.,Contract%20with%20such%20Aboriginal%20Natives](https://www.findandconnect.gov.au/guide/wa/WE00403#:~:text=1886%20(50%20Vict.,Contract%20with%20such%20Aboriginal%20Natives) [Accessed: 6th March 2020]. [In English].
25. Kinchela Boys Home Aboriginal Corporation. [Online]. KBHAC. Available from: <https://kinchelaboyshome.org.au/> [Accessed: 6th March 2020]. [In English].
26. Protection and segregation 1890s to the 1950s. [Online]. Working with indigenous Australians. Available from: http://www.workingwithindigenoustralians.info/content/History_4_Protection.html [Accessed: 6th March 2020]. [In English].
27. Stolen generations. [Online]. AIATSIS. Available from: <https://aiatsis.gov.au/research/finding-your-family/before-you-start/stolen-generations>. [Accessed: 6th March 2020]. [In English].
28. Moses, D. (2006). *Genocide and Settler Society: Frontier Violence and Stolen Indigenous Children in Australian History (War and Genocide)*. New York: Berghahn Books. [In English].

Перга Т.Ю. Политика Австралии относительно коренного населения (конец XIX в. – первая треть XX в.).

Осуществлен анализ правительственной политики Австралии относительно коренного населения. Раскрыты негативные последствия колонизации австралийского континента, в частности значительное уменьшение численности аборигенов в результате распространения алкоголя и эпидемий, захвата их территорий. Сделан вывод, что колонизация Австралии основывалась на идее иерархии человеческого общества, превосходства и отставания в развитии различных рас и групп людей, а соответственно – превосходства европейской культуры и цивилизации. Ее наглядным примером является создание резерваций для аборигенов и принятие законодательства, направленного на сегрегацию белого и цветного населения страны и ассимиляцию отдельных представителей коренного народа в европейское общество, в первую очередь – детей от смешанных браков. Доказано, что, считая аборигенов вымирающим народом и стремясь его защитить от самого себя, европейцы видели путь его спасения в мицегенации – межрасовых браках и изоляции детей аборигенов от родителей. Такая политика осуществлялась с конца XIX в. до 1970-х гг. и привела к нарушению культурных и родственных связей и разрушению общин аборигенов, хотя правительственные круги позиционировали ее как политику заботы о коренных австралийцах. В связи с этим, поколение аборигенов, которых забрали от родителей и передали на воспитание в интернаты или семьи белокожих европейцев, получило название «потерянного поколения». Раскрыта деятельность А.А. Невилля, который более двух десятилетий занимал должность главного защитника

аборигенов в Западной Австралии и фактически стал идеологом политики их ассимиляции. Он обосновал идею биологического поглощения коренной австралийской расы как ключевого условия ее сохранения и чрезвычайно жестоко внедрил политику отделения детей аборигенов от их родителей. Сделан вывод, что политика в отношении коренного населения Австралии конца XIX - первой трети XX в. строилась на принципе дискриминации по расовому признаку.

Ключевые слова: Австралия, аборигены, коренные народы, ассимиляция.

Perga T. Australian Policy Regarding the Indigenous Population (End of the XIXth Century – the First Third of the XXth Century).

An analysis of Australia's governmental policy towards indigenous peoples has been done. The negative consequences of the colonization of the Australian continent have been revealed, in particular, a significant reduction in the number of aborigines due to the spread of alcohol and epidemics, the seizure of their territories. It is concluded that the colonization of Australia was based on the idea of the hierarchy of human society, the superiority and inferiority of different races and groups of people, and accordingly - the supremacy of European culture and civilization. It is demonstrated in the creation of reservations for aborigines and the adoption of legislation aimed at segregating the country's white and colored populations and assimilating certain indigenous peoples into European society, primarily children from mixed marriages. It has been proven that, considering the aborigines an endangered people and seeking to protect them from themselves, Europeans saw the way to their salvation in miscegenation - interracial marriages and the isolation of aboriginal children from their parents. This policy has been pursued since the end of the XIX century by the 1970s and had disrupted cultural and family ties and destroyed aboriginal communities, although government circles positioned it as a policy of caring for indigenous Australians. As a result, the generation of aborigines taken from their parents and raised in boarding schools or families of white Europeans has been dubbed the "lost generation". The activity of A.O. Neville who for more than two decades held the position of chief defender of the aborigines in Western Australia and in fact became the ideologist of the aborigines' assimilation policy has been analyzed. He substantiated the idea of the biological absorption of the indigenous Australian race as a key condition for its preservation and extremely harshly implemented the policy of separating Aboriginal children from their parents. It is concluded that the policy towards the indigenous population of Australia in the late XIX – first third of the XX century was based on the principle of discrimination on racial grounds.

Keywords: Australia, aborigines, indigenous peoples, assimilation.